

Cinc poemes que apareixen al llibre

50 POEMES per saber de MEMÒRIA

Amb un pròleg de Narcís Comadira

A cura de Jaume Subirana

Edita Ara Llibres (Setembre del 2010)

Cançó a Mahalta

Corren les nostres ànimes com dos rius paral·lels.
Fem el mateix camí sota els mateixos cels.

No podem acostar les nostres vides calmes:
entre els dos hi ha una terra de xiprers i de palmes.

En els meandres grocs de lliris, verds de pau,
sento, com si em seguís, el teu batec suau.

I escolto la teva aigua tremolosa i amiga,
de la font a la mar, la nostra pàtria antiga.

Màrius Torres

Canticel

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau,
ceptre i palau.

Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria,
i el tros que em resta, mig romput,
de joventut.

Per una flor de romaní
l'amor daria;
per una flor de romaní
l'amor doní.

Josep Carner

Desolació

Jo só l'esqueix d'un arbre, esponerós ahir,
que als segadors feia ombra a l'hora de la sesta;
mes branques una a una va rompre la tempesta,
i el llamp fins a la terra ma soca migpartí.

Brots de migrades fulles coronen el bocí,
obert i sens entranyes, que de la soca resta;
cremar he vist ma llenya; com fumerol de festa,
al cel he vist anar-se'n la millor part de mi.

I l'amargor de viure xucla ma arrel esclava,
i sent brostar les fulles i sent pujar la saba,
i m'aida a esperar l'hora de caure un sol conhort.

Cada ferida mostra la pèrdua d'una branca;
sens jo, res parlaria de la meitat que em manca;
jo visc sols per a plànyer lo que de mi s'és mort.

Joan Alcover

El pi de Formentor

Electus ut cedri.

Mon cor estima un arbre! Més vell que l'olivera,
més poderós que el roure, més verd que el taronger,
conserva de ses fulles l'eterna primavera,
i lluita amb les ventades que atupen la ribera,
com un gegant guerrer.

No guaita per ses fulles la flor enamorada;
no va la fontanella ses ombres a besar;
mes Déu ungí d'aroma sa testa consagrada
i li donà per trone l'esquerpa serralada,
per font la immensa mar.

Quan lluny, damunt les ones, renaix la llum divina,
no canta per ses branques l'aucell que encativam;
el crit sublim escolta de l'àguila marina,
o del voltor qui passa sent l'ala gegantina
remoure son fullam.

Del llim d'aquesta terra sa vida no sustenta;
revincla per les roques sa poderosa rel,
té pluges i rosades i vents i llum ardenta,
i, com un vell profeta, rep vida i s'alimenta
de les amors del cel.

Arbre sublim! Del geni n'és ell la viva imatge:
domina les muntanyes i aguaita l'infinit;
per ell la terra és dura, mes besa son ramatge
el cel qui l'enamora, i té el llamp i l'oratge
per glòria i per delit.

Oh sí!, que quan a lloure bramulen les ventades
i sembla entre l'escuma que tombi el seu penyal,
llavors ell riu i canta més fort que les onades,
i vencedor espolsa damunt les nuvolades
sa cabellera reial.

Arbre, mon cor t'enveja. Sobre la terra impura,
com a penyora santa duré jo el teu record.
Lluitar constant i vèncer, regnar sobre l'altura
i alimentar-se i viure de cel i de llum pura...
oh vida!, oh noble sort!

Amunt, ànima forta! Traspassa la boirada
i arrela dins l'altura com l'arbre dels penyals.
Veuràs caure a tes plantes la mar del món irada.
i tes cançons tranquil·les 'niran per la ventada
com l'au dels temporals.

Miquel Costa i Llobera

Plus ultra

Estelo, fai-te clara,
car cerque moun camin.

Allà d'allà de l'espai
he vist somriure una estrella
perduda en lo camp del cel,
com espiga en temps de sega,
com al pregon de l'afrau
una efimera lluerna.
—Estrelleta —jo li he dit—,
de la mar cerúlea gemma,
¿de les flors de l'alt verger
series tu la darrera?
—No só la darrera, no;
no só més que una llanterna
de la porta del jardí
que creies tu la frontera.
Ès sols lo començament
lo que prenies per terme.
L'univers és infinit,
pertot acaba i comença,
i ençà, enllà, amunt i avall,
la immensitat és oberta,
i a on tu veus lo desert
eixams de mons formiguegen.
Dels camins de l'infinit
són los mons la polsinera
que puja i baixa a sos peus
quan Jehovà s'hi passeja—.

Jacint Verdaguer